

Den 14. november 2002 skrev indenrigs- og sundhedsministeren bl.a. følgende til Lif med kopi til Lægemiddelstyrelsens direktør:

- »Indenrigs- og Sundhedsministeriet skal indledningsvist beklage enhver negativ konsekvens for Lundbeck, som den omhandlede udtalelse måtte have medført«.
- »Det er ... for Indenrigs- og Sundhedsministeriet ... helt afgørende, at den enkelte medarbejder ved kontakt med pressen gør sig klart, at en udtalelse til pressen sker på myndighedens vegne... Dette indebærer et meget stort ansvar for den enkelte medarbejder både med hensyn til form og indhold af en eventuel udtalelse... enhver udtalelse bør ske i en form, som er passende for de centrale sundhedsmyndigheder«.
- »Således som den konkrete sag er oplyst, har Indenrigs- og Sundhedsministeriet fundet grund til at indskærpe disse principper over for Lægemiddelstyrelsen«.

På denne baggrund blev Lægemiddelstyrelsens daværende – og fortsat gældende – pressepolitik indskærpet over for alle medarbejdere i Lægemiddelstyrelsen, herunder IRF. Lægemiddelstyrelsens pressepolitik indeholder bl.a. afsnit om, hvem der udtaler sig til pressen:

»Hovedreglen er, at den medarbejder, som har den største faglige indsigt i det specifikke arbejdsområde eller emne, som journalisten spørger til, bør svare. På den måde sikrer vi, at pressen får de mest fyldestgørende svar og saglig bejning.

1. Det er forbeholdt Lægemiddelstyrelsens direktør og ledelsesgruppe at udtale sig i spørgsmål af principiel og/eller tværgående karakter, f.eks. om politiske og væsentlige økonomiske forhold.
2. Kontorcheferne udtaler sig om forhold, der vedrører deres afdeling og overordnede ansvarsområde.
3. Derudover udpeger hver enkelt afdeling sektionsledere og andre personer, som kan udtale sig om de mere specifikke, faglige spørgsmål. Afdelingerne udpeger også personer, som kan udtale sig ved kollegers fravær.

...
Husk i øvrigt, at alle medarbejdere har en grundlovssikret ret til at udtale sig om egen arbejdssituation og private forhold – under hensyntagen til loyaliteten over for Lægemiddelstyrelsen og den tavshedspligt, der følger med at være offentlig ansat.

Men retten til at udtale sig om egne forhold betyder ikke, at du må give udtryk for din egen personlige mening om sager, der vedrører Lægemiddelstyrelsen«.

Der blev ikke truffet særlige foranstaltninger over for den medarbejder, der havde udtalt sig til Reuters Finans. Medarbejderen havde således også efter den pågældende udtalelse adgang til at udtale sig til pressen på lige fod med Lægemiddelstyrelsens og IRF's øvrige medarbejdere.

På baggrund af Lægemiddelstyrelsens oplysninger finder jeg ikke anledning til at antage, at den pågældende medarbejder har fået mundkurv på.

Jeg har endvidere noteret mig, at Lægemiddelstyrelsens retningslinier vedrørende henvendelser fra pressen er fra juli 2002, medens de omhandlede udtalelser blev fremsat til Reuters Finans i oktober 2002, således at retningslinierne ikke, som nævnt i begrundelsen for spørgsmålet, er fastsat efter udtalelserne.

Lægemiddelstyrelsens retningslinier vedrørende henvendelser fra pressen af 10. juli 2002 fremsendes separat til spørgeren.

Spm. nr. S 1349

Til justitsministeren (17/12 03) af:

Line Barfod (EL):

»Vil ministeren kommentere oplysningen i Politiken den 16. december 2003 s. 2 om, at Retten på Frederiksberg har nedsat straffen i en sag med henvisning til, at Statsadvokaturen for Økonomisk Kriminalitet (Bagmandspolitiet) har været for længe om at behandle sagen, herunder om der er tale om et generelt problem, og i bekræftende fald, hvilke initiativer ministeren vil tage for at afhjælpe problemet?«

Begrundelse

Det er efter spørgerens opfattelse vigtigt, at der er de nødvendige ressourcer hos anklagemyndigheden, herunder hos Statsadvokaturen for Økonomisk Kriminalitet, så sagerne kan behandles hurtigst muligt. Spørgeren ønsker derfor at få oplyst, om der f.eks. er tale om et problem begrundet i for få stillinger til en stigende sagsmængde, eller om der f.eks. er tale om, at der står ubesatte stillinger. Især er spørgeren op-